National Library of Israel

Doar Hayom - דאר היום, 22.02.1929, page 2

בכל אופן — יוכל כל אחד מאישיה הפרוש מעליה, להבבדל מתוכה באמצעות הודעה רשמית לשלטונות ומי לידנו ידקע, איפוא, שהעמולה גם מנקי תועפות לא ישפיעו על חלק חשוב מבני הארץ להסמיך להבא על „כנסת ישראל" כוללת הנחת אשר נרשמים הם עכשיו על „כנסת ישראל לאומית"?

למי חייבים אנו את שרות הריב הזה לביתנו הלאומי בארצנו המיחלת? מיהו הגאון המדיני, מי הם גדולי המנהיגים בתוכנו, שידעו ההביאנו עד לתהום זאת לאחר בשורת הישועה? מיהו, ביהוד, הגדיל בשמח, בעבוריות, ש„ילד" על האבנים את רגם הטוחר הנותן מקום כה בולט לכל שאר הכתות והסיעות להתחרות בו בשמותיהם הם...

הבה — יופיע־נא האיש ההוא, ונדענו־נא יהע!

מכל האמור לעיל — לא יש אדם אחד בקרב המתנגדים להתרשמותם ב„כנסת ישראל", שיחשדוני אף בזיק של התרכנות זולה בפני מה שניתן לפנינו ברגע זה — „כנסת ישראל" דלת־החיקה וחסרת־האונים ההופכת אל ה„גתו היהודי", שממנו נמלטו חלוצינו הראשונים גם נמלטים חלוצינו החדשים — לגתו ציוני על אדמת האבות!

למתנגדים אלה רוצה אני לפנות היום — בזה השבוע האחרון לתעמולת ההתרשמות — ולהם רוצה אני לקרא בכל הכח אשר בגרוני ובעטי לאמר: „אף על פי כן — התכנסו!"

אם נרצה ואם לאו — זהו מה שיש לנו היום בארץ אבותינו. ה„Jewish Community" הזאת היא סך הכל להופעתנו הצבורית בתור חטיבה מיוחדה ברגע הנוכחי ולתקוותינו המדיניות בתור עם מיוחד בר־געים ישלאחריו. ההוקה הממשלתית, כפי שפורסמה ברבים זה כבר שנה כמעט, מחזירה אותנו לימי מהישלה, אמנם; אך בכל אופן, יודעים אנו סוף־סוף היום בודאות גמורה מהו הדבר הנמצא בכיסנו, מהו הבסיס — שנוכל לבנות ולהסתמך עליו בלי כל השש לנסיגה אחורנית עוד הפעם. טוב או לא טוב, מתאים או בלתי־מתאים,— „כנסת ישראל" אנחנו בעיני ממשלתנו מעכשיו ו„כנסת ישראל" נעשאר עד לימים הרחוקים, המשיחיים העתידים לבוא עלינו לטובה בעשרות ואהה! אולי גם במאות השנים הבאות. נשער נא את עצמנו בתחילתה של הציוניות, בימיה הכי ראשוניים — כשלא דיבר איש מאתנו עברית בירושלים, כשאסף ליליינבלום מאות רובלים עלובים לקנות „שתי עזים ופרה אחת" במושבה בת ארבעה בתים. אילו אז באה אלינו ממשלה ונתנה לנו את אשר קיבלנו מידיה עכשיו — הלא מברכים היינו אז ברכת ש„החיינו וקיימנו לזמן ההוא".

אי־תמר בן־אב"י

התכנסנו

בדרכי, לפני ימים אחדים, באספת עם בעיר ח י פ ה, מצאתי לנחוץ להזכיר לשומעי, פי מתנגד גדול הייתי ל„כנסת ישראל" בצורתה העכשיית.

ר־אשית כל — השם!

רק עם שרוח הגזרה תוספת עודנה בחונו; רק עם, שאינו מרגיש עדין את קשריו הטבעיים לארץ אבותיו זאת — למרות יובל שנים של תחייה לאומית ועברית — עהל הוא ליצירת „אבסורד" שכזה. ממה נפשך? אם הצהרה בלפורית לנו בארצנו, ועל כל גבות העולם אם הכרזנו זה עשר שנים לבלי כזה, כי בית לאומי יהודי הננו בונים בה לעמנו הנודד — מדוע לא התרפקנו בשארית מאמצי־כחנו על השם „יהודה" ההולם כל כך את מדינתנו, או על השם „ארץ ישראל" שבו מתנאים כל כך צעירינו, ואחרון־אחרון לפחות — על המלים ה„בית הלאומי היהודי", שביאת כחה בפני הממשלה היא „הסוכנות היהודית" ושהיו בעשר השנים האחרונות לסמל דגלנו בגויים?

כ נ ס ת י ש ר א ל.

כאילו הזרנו לדורות קדומים—, לאותם הדורות שבהם הדלנו כמעט להיות עם חפשי בארצו, לאותם הדורות שבהם היינו לא יותר מכנסת, מעדה גדולה ודתית בעיקרה, שלא יכלה לעמד בפני אויב ותרכין את ראשה לכל רוח נושבת מסביב.

כ נ ס ת י ש ר א ל—, ולזה עוד (בכתוב בנירות הועד הלאומי) — ב„ארץ ישראל". זאת אומרת, שבכל כנסיות היהודים בשאר ארצות העולם, גם אנחנו בארצנו זאת,— לא כלל וכלל אותה האומה העבריה הצעירה והרעננה שאליה התגעגע חובבי ציון הראשונים במיטב חלומותיהם הנערצים, לא כלל וכלל הגוף הבין לאומי הנוצץ עם דגלו המיוחד לו לעצמו (כאשר נתפרסם, בשגגה אהה! ב„בריטיש אנציקלופידיה") ועם הוויין ההוקי המדיני עוד מראשית יצירתו, בלתי אם כנסת ישראלים, שנהרו אלינו מכל אפסי הגולה אם מתוך כוונה תחילה או בשל יד המקרה הפשוט — ישראלים, שנמצאו אחר כך אסופים יחדיו בערים ובעיירות שונות, כבליטא, למשל, או בלטביה, בפולניה או ברומניה, בגרמניה או בארצות הברית.. הלשם כך היה צריך להרעיש עולמות מאז הרצל ועד וייצמן שניהם? הלשם כך היה צריך ליצור גדודים תחת פקודתם של ז'בוטינסקי, פטרסון ומרגולין שלשתם? הלשם כך נשאנו משא כה כבד — עשר שנות הרפתקאות אל־שניות מימי המצביא בולם עם פרעותיו הירושלמיות והיפואיות, עד לימי הנצ"ב סיר התברט סמואל ואכזבותיו על אין אוניותנו הציונית? הלשם כך הלכנו גם הלאה, וגוותר לטובת שאר יהודי העולם הרבה־הרבה מעקרונינו הלאומיים ברצותנו לראותם נכנסים למהנתינו הציוניים כתומכים בלתי־ישרים אמנם ברעיון המדינה העבריה, המדינה ההרצלית, עם כל נושאיה ומטרותיה לעתיד הקרוב?

כנסת ישראל בארץ ישראל!

אלהים אלהינו — הן לא פחות מזה היה לנו כבר בימי עבד־אלחמיד (כאשר נסיתי לבאר לאחי העברים לפני כמה שנים עם פרכום הטופס הראשון להוקתנו הנוכחית). אדרבה: אם רצח תרצו לדדת לעומק הענינים ראה תראו גם הווכח תווכחו, כי בימי עותמניה ז"ל היה לנו, מנקודת־מבט העצמאות הקהילתית הפנימית הרבה יותר מכל מה שנתנה לנו עכשיו ממשלת ארצנו כאן, בעצתו ובניסוחו של ה' בן־טוב־איש, וראשי רבנינו אז, וביחוד ה„חכם באשי" בקושטא הבירה היה בלי ספק יותר תקיף, יותר איש־ממלכה, יותר „נשיא ישראל" בעיני העותמנים עצמם וכל העמים כלם מאשר דוד ילין, ד"ר טון ובן־צבי — או אפילו מאיש־הברזל אוסישקין אם בו עבחר — (כתקותנו כולנו) לעמד בראש כנסת ישראל המחרית. הלא נזכר כולנו, כיצד היה משה הלוי נכנס לארמון השלטון, במצנפתו הציורית ההמזרחית כל כך, בנגדי־שרדו עמוסי אותות־הכבוד לכל מדינות העולם ודרישתו מאת הרודה בעמים רבים לפטטר מיד את פחת ירושלם — ואף את ואלי בירות —בשל עלבון קטן בערך ליד הכתל המערבי וקבר רחל לא רק, כלתי־אם ליד הקטנה והנשכחה שבפינות ארצנו הקדושה... תנסה־נא „כנסת ישראל" שלנו, בצורתה היום, להשיג אף שמץ ממה שהשיגום גם קטני רבנינו הראשיים בעצם אר ישראל התורקיה! תנסה־נא לרחות ממשרותיהם לא רק את אותו המושל, שנגע בכתלנו לרעה — היושב על כסאו ישיבת קבע ממש מזה כמה שנים, — אלא אף את אותו שרץ־השוטרים שהיה לזועה לכל יהודי העולם כלו, ועוד מטייל הוא ברוח גאוה יום יום בראשי חוצות אשר לקריתנו המעוכה...

תנסה־נא, כי לא תוכל.

היא לא תוכל, יען לא „יהודה" היא, לא „בית לאמי" היא, לא אפילו קהלה יהודית אחת ומקיפה, שאין הממשלה מכירה בישות אחרת זולתה. עדה פשוטה, The Jewish Community בשמה האנגלי (שומו שמים, אמנם לתרגום השם הזה באנגליתו הרשמית!); עדה ב„כל־הכוללים" אשר בקרבנו מתחילת הישוב היהודי ביהושלם, ושהיתה הראשונה לקרא לעצמה באותו שם „כנסת־ישראל" אשר בו דוגלים עכשיו לאומיינו; עדה כ„אגודת ישראל" אפילו, שגם לה תהא הזכות, לפי החוקה, לבוא ולדבר לממשלה בשם אלפים מתומכיה; עדה, שבכל רגע במעמד — אחת לשנה

רב מצדכם, לפעולת־ארלים ממדרגה ראשונה. כבר ענין הכתל המערבי, ברגעו הכי נפשי — אלינו נא בואו כאיש אחד — כל המתבדלים כלכם, באלפיכם המרובים — כאשר עשו אחיכם לדעה בכל מדינות העולם, מבולשביה ועד לגרמניה, ומאמריקה ועד לתורקיה. בואו נא והפכו את הקערה על פיה אם תוכלו — מ ב פ נ י ם, אבל, ולא מ ב ח ו ץ.

אם כה יעשה הרב זוננפלד בשבוע הבא — והיה שמו גדול בכל תפוצות הגולה הרחבה לא פחות אולי משמו של האפיפיור פיוס בקרב מאות מליוני הקתולים בשל מעשהו הגדול האחרון ביצירת „ליקאניה" החפשית.

הן גם שם, ברומא, נדמה הדבר משך ששים שנה כמעט, כי לעולם, לעולם לא תושיט הכנסת את ידה לעוכריה — המדינה האיטלקית. הן גם שם נדרו החשמנים, והאפיפיור בראשם, לפרוש מהצבור, להממנע מכל מגע ומשא עם ה„גזלנים והרוצחים" — כפי שכנו את השלטונות החילוניים הרשמיים, כאשר עשיתם אתם ביחס לשמאל ולמרכז אשר לנו כאן.

עוד לפני יובל־שנים פנה אבי המנוח—אליעזר בן־יהודה הגדול — לרבני התקופה ההיא בקריאה הגדולה אליהם ללכת בראש העם כלו — הצדיקים והחיטאים גם יחד — למען הציל את שארית ישראל מכלה. הרה"ג יעקב מאיר והרה"ג אברהם הכהן קוק, שהיו אז רק תלמידי חכמים, הביטו לקול הקריאה ההיא ויהיו מתומכיה עד ליומו האחרון.

למסרת אבות אנו מתפללים, להחזרת השכינה ממרומים, לאחדות כל ישראל כלו בארצו — לשון אחת, עם אחד, מטרה אחת ודת אחת — לכל אלה אנו מתגעגעים.

לא מאסרבם ב„אגודת ישראל" יחדר הקול האדיר הזה אלינו. לא מחומות הגתו אשר בפנים העיר העתיקה, שנשארו מה שהיו, עטף יעטף את נדדחינו.

אלינו דאו־נא כלכם, עם הרב זוננפלד בראשכם — ובקרבנו, בקרב „כנסת ישראל" הורו־נא לנו א תהדרכים הנכונות צ י ו נ ה.

כי בה ורק בה — תשועתכם לא פחות מתשועתנו.